

κι' αὐτὸς λαμπρὸς τοὺς ὀδηγεῖ στήν φάτνη τῶν πατέρων
κι' ἀκούει κρότους συνεχεῖ χειρῶν φιλελευθέρων.

Καταθαμβῶν ἐκθαμβοὺς τοὺς προύχοντας τῆς σάλας τῆς,
βλέπουν τὸν Τσιριμάκον,
βλέπουν τὴν ἐπαναστασιν κρατῶσαν στὰς ἀγκάλας τῆς
τὸν φιλογερὸν τῆς τέκνου.

Γονατιστοὶ τὸν προσκυνῶν,
ὁμόφωνοι τὸν ἐπαινοῦν,
καὶ δῶρα τοῦ χαρίζου.

Πολλὰ τοῦ λέν εὐοίωνα,
κι' αὐτοὶ τὸν Πυγμαλιόνα
σωτῆρ' ἀναγνωρίζουν.

Ἄρου τὸν ἐπροσκύνησαν
ἀμέσως ἐξεκίνησαν
γὰρ τὸν Μαρκαντανάκη.

Πᾶνε καὶ σ' ἄλλους μὲ μισαλοῦ,
καὶ τὸ γαϊδοῦρι τὸ χαλὸ
γερᾶρουν τοῦ Μπενάκη.

Μάγοι τῆς γῆς μας ταυτίζεσθε καὶ τῆς γῆς τῆς δούλης,
ὕμνον τὸν λευκοπέρυγα τῆς Σωτηρίας κύκνον,
ὅμως ὕμνευται μετ' αὐτοῦ κι' ὁ κύριος Στρατούλης,
ὁ δῶσας ὀρεγᾶλκινον εἰς τὸν Μεσσιᾶν λίκνον.

Πληθὺς ποιμένων καὶ βοσκῶν
ὕμνευ μετ' ἄλλων φωνασκῶν
Μεσσιᾶν ἐποχοῦμενον
ἐπὶ χρυσῶν ἀρμάτων,
καὶ νῦν λαμπασχοῦμενον
μετὰ θυμιμάτων.

Ψάλλουν ποιμένες κι' ἀγραυλοὶ,
συμφάλλει μετ' αὐτῶν κι' Ἀὐλὴ
καὶ λάμπουσα Κορώνη
καὶ νῦν καὶ στὸν αἰῶνα.

Τὸν ψάλλουν καὶ νηστεύοντες, τὸν ψάλλουν καὶ φαγάδες,
εὐὰν τοῦ λέν ἐδῶ κι' ἐκεῖ,
τὸν εὐφημοῦν καὶ Κρητικὸ
κλεισμένοι μέσα σ' Ἀγγλικαῖς καὶ Γαλλικαῖς φεργάδες.

Ρωμηοσύνη μεθυμένη
τὴν Ἀνόρθωσιν ὕμνευ
πειναλέα καὶ γιμνὴ
κι' ἀπὸ φόρου φορτωμένη.

Τὴν ὕμνουν κι' ὄργανωταί,
καὶ φωνάζουν τοῦτοι κι' ἄλλοι:
χαῖρε, Στόλε καὶ Στρατέ,
οἱ παρὰδες σας χαλάλι.

Καὶ τὸ κράτος εὐπαραγεῖ,
καὶ πλουτίζει κατὰ κόρον
μία πλάσις ἀρουραία.

Κι' ὅπου σπειρομένη γῆ
ψάλλει σωτηρίων φόρων
λαοπρόβλητον σπορέα.

Ὅπου τώρα προχωρεῖ
Ἄνορθώσεως σπορεῖς
ἐμπροσθὰ σου συναγεῖς.

Καὶ σὺ θέλων καὶ μὴ θέλων
πρὸς σπορῶν τοιούτων μέλλον
κάθε ζῆλον σου κεντᾶς.

Ψάλλει κι' ὁ Περικλέτος περιχαρῆς ἐφέτος.

Π.— ὦ γεννήσεως αὐγῆ!
ὦ καινούρια πράγματα,
ποῦ τὸ κράτος διαυγῆ
διαρρέουν νάματα.

Πανηγύρεως ἡμέρα,
πανηγύρεως χαρὰ,
κι' ἔλη τῶν Ρωμηῶν ἡ σάτρα
πνίγεται μὲς στὸν παρᾶ.

Τὴν σωτηρίαν γέννησιν δοῦν Ροῦμ τὸ γένος,
κι' ὁ Λάμπρος ὁ Κορομηλας, ποῦ θέλει νὰ τὸ σώσῃ,
βουρξ λαμπρὸς σὲ πακτωλοὺς καὶ βγαίνει χρυσομένως,
ὡσὰν εἰκόνα, ποῦταζε κάποιος νὰ τὴν χρυσοῦρ.

Τῆς πρῆν καχεξίας μας δὲν ἔμειναν ἐνθῆμα,
τὰ παρασύρει πακτωλός,
κι' ὁ τῆς Παιδείας Θεσσαλός
ψάλλει τὴν εὐφορίαν μας μὲ θεῶ Πανεπιστήμια.

Κυττάτε... καὶ στὰ θεῶ τρυφῆ
ἢ τοῦ Διὸς γλαυκῶπις,
καὶ προσκαλεῖσθὰ θεῶ σοφᾶ
τὸν κόσμον τῆς Εὐρώπης.

Τὴνα τὸ λέγουσιν ἐθνικόν,
τάλλο τοῦ Καποδίστρια,
κι' ὕμνον τονίουν Ὀρφικὸν
τὰ κράτη τὰ παρίστρια.

Κόσμος γεμάτος τάλαντα
καλαναργεῖ τὰ Κάλαντα.
Κόσμος μὲ τὰ λαγοῦτα
φωναίει: τεινὰ τοῦτα;

Μέσ' ἀπὸ τὴν Ἀνόρθωσιν προβάλλει κράτος πλούσιον.
πλοῦτος ὄργῃ παντοειδῆς,
κι' ἐν τούτοις κόσμος ἀνακτῆς
σκοῦζει πῶς ἀγωνίζεται νὰ βρῆ τὸν ἐπίουσιον.

Λέγει τὸ κράτος: εὐτυχῶ,
κι' ὅλο καὶ θησαυρίζει,
κι' ὁ κόσμος μουμουρίζει
καὶ κάνει πάντα τὸν φτωχῶ.

Χριστούγεννα, πρωτόγεννα, τοῦ χρόνου πρῶτ' ἡμέρα...
ψάλλουν τὴν γέννησιν ἐδῶ, τὴν ψάλλουν κι' ἀπὸ πέρα.
Ἡ γέννησίς σου, Κρητικὴ, στυλε τῆς Ἀνορθώσεως,
ἀνέτειλεν εἰς τοὺς Ρωμηοὺς τὸ πῶς τῆς ἐπιγνώσεως.
Ἐν ταύτῃ γὰρ ἀνορθωταὶ μικροὶ τε καὶ μεγάλοι
ἐσθίωσαν κεφάλι.

Καὶ τώρα τὸ Βασιλεῖον
τῆς νέας Ρωμηοσύνης
σὲ προσκυνεῖ τὸν ἦλιον
χρυσῆς δικαιοσύνης.

Κόσμος ξένοικτος κοιμάται,
κόσμος τὰ παλὰ ὑμᾶται,

και τὸ παρελθὸν αἰκτεῖται,
πούτρωγε τὸ ψωμοτύρι.

Κόσμος νέος τῆς τιμᾶς
νέας προαίφεται,
τοῦ μυρίζει λουκουμάς
κι' ὄλο ξερογλείφεται.

Νέος κόσμος τραπέζιτης,
ἐνταυτὸ και ψωμοζήτης,
καὶ σὲ δένδρα Χριστουγέννων
θλέπει πλοῦτον κρεμασμένον.

Πανηγύρεων καιρός,
καὶ πυρρίχιος χορός,
μπάλος καὶ καροσιμαζάς...
ὦ χιλζ φέξη καὶ γιά'μας.

Καὶ μὲ κόμους καὶ θαλίαις
εὐελπῆς δοᾶ καθεῖς
πατριώτης ἀληθής:

Ἄνω σχῶμεν τὰς κοιλίας
πρὸς Ἀνύθωσαν σεπτὴν,
ἀγραπτόν τε καὶ γραπτήν.

Γεζά σου, μάννα φουκαροῦ,
ποῦ σ' ἐξάγει κατ' αὐτὰς
κάθε κλεφτοκοκοροῦ
καὶ καθεῖς κλεφτοκοτζά.

Ἐρί πάλι πανηγυρί!..
ζάχαρη φτηνὴ μασσάζα...
ἐρί πάλι τὸν φουζά,
ὅπως λένε, τὸν ἀργύρη.

Κολυμπᾶς σ' τοὺς μπάρμπα-ντόρους
τῶν προπολογισμῶν,
κι' ὅμως κλαίγεται γιὰ φόρους
καὶ περισσεῖαν δασμῶν.

Τὶ παράξενο καὶ τοῦτο
νὰ γρινιάζης μὲς σ' τὸν πλοῦτο.
Τὶ παράξενο καὶ αὐτὸ
νὰ φερμάρης τὸ λεφτό.

Ἐρί πάλι, κοιλιαροῦ,
κι' ὅσοι πᾶν μὲ τὰ Ντοβλέτια
νὺν, ζεὶ καὶ πρὸ καιροῦ
τρῶν σ' τὰ πέντε Βιλαέτια.

Τῆς Διπλῆς Βουλῆς ἡ λήξις καὶ κατήφεια καὶ πλήξις.

Φ. — Περικλιέτο προσφιλή,
πάει τῶρα καὶ ἡ Βουλή,
φεύγει κι' ὄρα τῆς καλή.

Φεύγουν φεύγουν οἱ φωστῆρες,
πᾶνε πιά σ' τὰ ξεκουμπιδιά,
καὶ σαρόνουν οἱ κλητῆρες,
τόσα περιττὰ σκουπιδιά.

Τὶ μαρτύριο, βερέμη,
τὶ φρενῶν παροξυσμῆ,
τὶ ζενούκτα, ποῦ τὰ τρέμει
ἐνας κι' ἄλλος λογισμῆς.

Ἐμειναν εἰς σ' τὸ πρῶ
κι' ἀκόμη περιπλέον...
τὶ βήχας, τὶ καταρροῦ,
τὶ βῆμα νυσταλίον.

Ἐκούτταζες ἀνορθωτὰς φυλῆς προνομίουχοῦ
νὰ βγάζουν τὰ μαγνύλια των, νὰ κάνουν γκούγου γκούγου.

Ἄγρόπνοιας ἐθελπες φρουροῦ
μὲ ταμπλαζασμένο μάτι,
καὶ πατριώτας ὀτρηροῦ
νᾶναι γιὰ τὸ κρεββάτι.

Ἐνέσκηψαν εἰς τοὺς Διπλοῦς συνάχα καὶ ἠμφλουέντζαις,
κι' ἐν τούτοις εἶχαν ὄρεϊ, νὰ κάνουν μεβερέντζαις
'στὸν κύριο Πρωθυπουργό, 'στὸν μάρτυρα Λευτέρη,
ὅπου τοὺς ἐμαρτύρησε μ' ἐκεῖνο τὸ νυκτερί,
κι' ἔχασαν οἱ κακόμοιροι ταῦγά καὶ τὰ πασχάλια των
καὶ δρόμους καταβρέχανε τὰ πρωινὰ τὰ σάλια των.

Κάθε κλεινὸς ἀνορθωτῆς ἐφαίνετο σὰν φάσμα
θυσίαν πατριωτικὴν ἐμφαίνον καὶ ἀρροσίωσιν,
καὶ σ' ἔκταναν τὰ μούτρα των νὰ σιχαθῆς τὸ πλάσμα,
τὸ κατ' εἰκόνα, Περικλιή, πλάσθεϊν καὶ καθ' ὕμοισιν.

Δόξα σ' τὸ Βουλευτήριον,
ποῦ τᾶλλοτ' ἐμικτήρισε,
κι' ἀγρόπνοιας ἐμαρτύρησε
τριέσπερον μαρτύριον.

Δόξα σ' τοὺς μάρτυρας αὐτοῦ
μικροῦς τε καὶ μεγάλους,
τοὺς προύχοντας τοὺς φισφτυτοῦ,
καὶ τοὺς κοινούς τοὺς ἄλλους.